

söndag 20 november 2016

Sicken jävla cirkus. Gubben är för gammal och senil. Först vaknade jag klockan 2 på natten utan att vara särskilt pissenödig alls. Men givetvis skickar dom mentala dämonerna ut en för att uträtta det som egentligen inte behövdes ändå. Sen är det ju inte mitt fel att jag måste klättra ut via framsätet varenda gång jag låst vanen på grund av den där knasnyckeln...

Sen var det skitenödigheta som måste klaras av. Då var klockan halv sex. Sen tänkte jag lyssna lite på svensk radio eftersom jag ju när allt kommer omkring köpte 24 timmars wifi igår. Men si det gick inte alls, för jag kunde inte hitta det förbannade lilla plastkortet med anv namn o lösenord på. Det hade jag lyckats slarva bort. Letade igenom hela bilen, men icke.

Nu var jag så uppe i varv så det var lika bra att gå upp på riktigt. Tänkte att jag går till campingplatsens kök och kokar teet där i stället för på bilens gaskök. Ok, sagt och gjort. Tog med mig min kylmatlåda (handtaget var sönder när jag fick den, ännu mer sönder nu) med all (!) maten i. Det är 50 m att gå till köket. Väl där kom jag på att jag glömt kniv (att skära osten med) och sked (att äta yoghurten med); ok, tillbaks till bilen för att hämta. När jag var på väg tillbaka till köket kom jag på att jag glömt muggen (att dricka i); ok, tillbaks till bilen för att hämta. När vattnet hade kokat upp på de utmärkta elektriska plattorna visade sig att mitt te försvunnit från matkylboxen. Fan, tänkte jag, jag ska fan i mej ha mitt te; ok, tillbaks till bilen för att hämta. Det var bara det att jag inte kunde hitta det förbannade teet! Tillbaka till köket: det blev silverte idag alltså... Ack ack ack...

Sen satte jag igång datorn: Under över alla under, det gick fortfarande att surfa, utan att användarnamn och lösenord krävdes på nytt. Jaha, kollade lite på Barcelona, gick till Facebook. Många kommentarer på min kommentar igår, den om att det inte alltid är så roligt jämt (som det annars ofta verkar vara på just Facebook). Skulle just svara på en nyfiknig kommentar från Jakob om Dargaville, hade skrivit den o allt; då upphörde nätkontakten, nytt användarnamn och lösenord krävdes. Och det där plastkortet har jag naturligtvis fortfarande inte hittat, det ligger i bilen någonstans, kommer säkert fram om några dagar när jag inte har nån jävla användning för det (går ju inte ens att torka sek i röva mä't).

Detta skrivs i Opononi, strax norr om Waipohea Forest. Solen skiner, jag har ställt vanen på en campingplats alldeles nära havet. Utsikt tvärs över sundet mellan North Head och South Head, däremellan går havet in i en djup fjord eller vik. Enorma sanddyner vid North Head i motljus, solen går snart ner i sydväst.

Fortsättningen av dagen blev betydligt bättre än gårdagen, så mycket står helt klart. Tog en morgonpromenad ut mot dynerna och beachen (Bayleys Beach, utanför Dargaville), höll på att bli överfallen av tyst men ilsken hund, men ägaren lyckades hålla tillbaka honom. Kyligt och ganska blåsigt. Trött efter den kaotiska morgonen. När jag kom tillbaka till vanen upptäckte jag mycket riktigt det där internetkortet. Och så kom jag på att jag lagt teet i besticklådan som förvaras under sätet. Jojo, fungerar det där uppe så gör det det, annars gör det inte det. Nu hade också vädret blivit avsevärt bättre; stora portioner blå himmel och sol.

Efter lite småsurf körde jag norrut. Tog in mot Trounson Kauri Park. Där gick jag the loop walk, och träffade därvid två mycket trevliga österrikare, Gudrun och Robert från

Salzburg. De skulle semestra i två månader i N.Z. i en husbil, hade nyss börjat. Båda parter (dom o jag) var lite försiktiga först, ville liksom testa om den andra parten ville prata. Och det ville den. Vi gick sakta sakta genom skogen. Första massiv-kaurin var nästan chockartad: Aj fan, så stor, så massiv. Magnifika träd, verkligen.

Tyckte verkligen om både Gudrun och Robert från första stund. Vet inte, nåt med leendena, sättet att lyssna, vara intresserad, inte bara gå på med sitt. Visade sig att Gudrun tillbringat åtta månader i Stockholm och pluggat, varvid hon lärt sig en icke föraktlig mängd svenska. Vi snackade lite svenska, men mest förstås engelska och tyska (Ich habe eine Schwester...).

När vi kom tillbaka till bilarna skildes vi. Men inte förrän de hade bubblat om att de nu tänkte sig till Aranga Beach, en liten bit bort. Där skulle vara en enorm utsikt över beachen. Det blev så att även jag åkte dit, efter lite tvekan. Landskapet var supervackert, med gröna kullar prickade av får och boskap, och solen sken, så jag kunde inte låta bli. Annars var det grusväg ner till stranden, och så hade jag börjat oroa mig lite för att bensinen höll på att tryta, men va faen, nåt roligt ska man väl ha när man är på semester?

Nere vid beachen träffade jag på G och R igen. De verkade glada över det, och undrade om jag inte skulle med på lite picknick nere vid stranden. Jovisst skulle jag det, även om jag inte hade mycket att äta; blev lite bröd och dansk salamikorv. Men samvaron var fin, det tror jag alla tre tyckte. Vi pratade, picknickade, tog lite bilder, tittade på det (snor-)gröna havet som surfade in. Det var just på väg mot max högvatten, så vi fick flytta oss för att inte bli översvämmade. Jag tog Caspar David Friedrich-bild på dem där, bakifrån, blickande ut mot havet. Romantiskt...

Sen utbytte vi epost-adresser och skildes åt. Alla människors möten borde vara så... Giva om vägen besked (och om en hel del annat också), därefter skiljas i fred...

Vidare mot Waipoua Forest, som var helt magnifik, tror jag. Säger tror, eftersom jag bara körde igenom med bil; 18 km superkurvig väg. Körde ner till Visitor's Center, men det var stängt. Stannade också vid Ta Ne Mahuta, det största och förmodligen äldsta kauriträdet nu levande i N.Z. Jo, den var verkligen massiv; inte lika hög som Sequoja, men stammen smalnar inte av så mycket, den är rak och jämntjock en bra bit upp. Nästan lika massiv (men heller inte lika hög) var en maori-farbror som blickade mot trädets topp omgiven av nära och kära, som det plägar heta (inte fan vet jag om dom va kära, men nära var dom, helt klart; det syns på bilden jag tog).

Och sen kom jag alltså hit, till? har redan glömt vad det heter. Hopplöst med dessa maorinamn; Opononi var det. Här fick jag också tankat, så jag slipper oroa mig för det i morgon. Och så har jag vräkt i mig fish & chips. Ölen fick jag först efteråt, på ett annat ställe.

I morgon börjar jag nog med en promenad ut mot havet, har redan sett att det går lätt att göra här. Martin tipsade ju om ett stort swell som ska komma in i morgon, dock inte börja förrän vid lunchtid, trodde han. Ja ja, vi får la se, som han sa.